

บทนำ

อย่างเข้าสู่ฤดูฝนในช่วงเปิดเทอมหลังจากผ่านพ้นฤดูร้อนอันแสนนาน
ฉันได้แต่มองเด็กนักเรียนเดินถือกระเป๋าไปเรียนพร้อมเพื่อนฝูงอย่างอิจฉา
TAT ก่อนจะหันมามองตัวเองว่าอายุก็เท่าๆ กับเด็กพวกนั้นแต่ทำไมฉันถึง
ไม่ได้ไปเรียน?

แทนที่ในมือจะถือกระเป๋าแบบนั้น แต่กลับต้องมาเดินถือตะกร้าไป
จ่ายตลาด แม้จะเข้าใจเหตุผลที่ว่าเราไม่มีเงิน แต่ก็ยังอดอิจฉาไม่ได้อยู่ที่
ชุดนักเรียนที่แสนน่ารัก

หนังสือเรียนใหม่ที่น่าจะได้ประเดิมเปิดอ่านในหน้าแรก

อาจารย์แก่ๆ ที่จะคอยดูตาแล้วฉันก็แอบแลบลิ้นล้อเลียนอยู่หลังห้อง
กับเพื่อนๆ อย่างสนุกสนาน

ทุกคนได้เจอบ้างนั้น แต่ทำไมมีเพียง 'ฉัน' ที่ไม่ได้สัมผัสมัน

ฉันมองภาพนั้นอย่างแสนเศร้าแล้วก็เดินคอตกเตรียมตัวกลับบ้านไป
ทำอาหารให้พี่ชายกิน แต่ทว่า...รู้สึกเหมือนมีอะไรติดพันฉันนะ - *-
สงสัยจะเป็นผึกจากถ้วยเดียวเรือเมื่อกี้แน่ๆ แล้วนี่ฉันจะแคะยังงี้ดี
ไม่จิ้มพริกก็มีเสียด้วย

เจ้าปลาน้อย

(--)(--) มองซ้ายมองขวาได้สักแวบก็พบกับกระจกที่
ฉาบปรอทจนมองไม่เห็นด้านในนั้นจนได้ อย่างกับออกแบบมาให้ฉันใช้ส่อง
หาสิ่งแปลกปลอมที่ติดพันนะ =()=

พอคิดได้เช่นนั้นฉันก็รีบวิ่งเร่วรี่ไปยังพื้นที่กระจกที่นั่นทันที
เพราะแน่ใจสุดชีวิตว่าแถวนี้ไม่มีคน ความน่าเกลียดในการแคชี่พันจะมี
เพียงฉันที่ได้เห็น แฮ่ๆ ^o^ ไม่ว่าจะอัปปากในทำได้อะไรไม่ต้องอายใคร...

ไม่ต้องอายใคร...

ไม่ต้องอาย...ใคร

ครืด...

กระจกถลอกลงมาโดยอัตโนมัติ เจ้าของรถที่นั่งอยู่ด้านในเป็น
คนเดียวกับผู้ชายหน้าตาดีที่มักจะแวบเข้ามาอยู่ในความทรงจำ เขาขึ้น
มองฉันแล้วหัวเราะจนน้ำตาน้ำตาไหลอย่างบ้าคลั่งเหมือนไม่เคยเห็นอะไร
แบบนี้มาก่อน

"ให้ตายสิจินนี่ เธอแคชี่พันต่อหน้าพี่เลยนะเนี่ย!!!"

เพลิง!!

ไม่ใช่เสียงใครขว้างอะไรมาโดนกระจกแตกแต่อย่างใด นี่เป็นเสียง
ใบหน้าฉันที่เกิดรอยร้าวแล้วปะทุแตกออกไปจนไม่อาจทรงตัวยืนอยู่ได้ ถึง
กับล้มลงกับพื้นด้วยความช็อกพลางชี้ไปที่เจ้าของรถอย่างคุ่นหน้าดี

"=()= นะ...นายคนนั้น"

"พี่เอง...เคียนติ สุดที่รักของเธอไง"

ไม่ว่าเขาจะแนะนำตัวเองว่าเป็นใคร ฉันจะรักมากเพียงไหน แต่ต่อ
ให้ตรงหน้านี้เป็นพ่อแม่ฉัน ฉันก็แอบรับไม่ได้...

ที่แคชี่พันต่อหน้าต่อตา TOT

]

"หยุดเดี๋ยวนี้นะจินนี่ พี่บอกให้เธอหยุดไง!!"

"..."

๘

"เดี๋ยวนี้ไม่ฟังกันแล้วหรือไง จินนี่!!"

ฉันถูกกระซอกให้หันกลับไปมอง แต่ดูท่าทางว่าคนที่ตามมาจะทำหน้าซื่ออกกว่าที่เห็นน้ำตาของฉันไหลพราก TOT

"เธอร้องให้ทำไมกัน =O= พี่ไม่ได้ทำอะไรเธอสักหน่อยนะจินนี่"

"นายอยู่ในรถทำไมไม่บอกฉัน TOT"

"ก็พี่แอบตามเธออยู่จะให้บอกได้ไง ถ้าไม่ทำอย่างนั้นแล้วจะเรียกว่าแอบตามเธอ"

"ถ้าแอบตามจริงๆ แล้วตอนฉันกำลัง...ทำไมต้องเปิดกระจกมาหัวเราะด้วยล่ะ"

"เธอจินตนาการไม่ออกจริงๆ นะเธอว่าทำไมพี่ถึงหัวเราะ"

"ฮือ TOT" เพราะคิดออกนะสิถึงน้ำตาไหลพรากแบบนี้ล่ะ! "ทำไมไม่แอบตามให้ถึงที่สุดก่อนล่ะ เปิดกระจกลงมาทำไม ฉันโกรธมากเลย!!"

"ก็...มันอดไม่ได้ที่จะหัวเราะคนเดียว อายากแบ่งปันบ้าง ---"

เราคุยกันอย่างเป็นธรรมชาติจนฉันรู้สึกแปลก...ทำไมฉันยืนคุยกับเขาราวกับสนิทสนมกันมาแรมปีหัว

"เฮ้ย!!" ฉันกระโดดถอยหลังมาสองก้าว "ว่าแต่นายแอบตามฉันมาทำไมกัน"

"เพิ่งสังเกตเธอ"

"คิดจะทำอะไรร้ายๆ กับพี่ชายฉันใช่ไหม ฉันไม่มีทางยอมหรือ ฉันจะต่อสู้ด้วยกำลังทั้งหมดที่ตัวเองมี" ฉันทยกการ์ดขึ้นตั้งท่าอย่างเอาเรื่อง แม้ว่าจะไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย แต่สัญชาตญาณบอกตัวเองว่าควรจะทำอะไรที่ดูเป็นการปกป้องพี่อาคเนย์บ้าง

"เดี๋ยวนี้เธอล้ำหน้ามีดมาทางพี่เชียวเธอ"

"อย่ามาพูดพี่เพื่อได้ไหม ฉันมีพี่ชายคนเดียวล่ะ!"

"ใช่ เธอมีพี่ชายคนเดียว แต่พี่ชายของเธอไม่ใช่ไอ้บ้าอาคเนย์อะไรนั่น! นายหน้าหล่อที่เคยแนะนำตัวว่าชื่อเซติคว้าข้อมือฉันแล้วลากให้เดินตามเขาไปทันที "ไม่คุยด้วยดีกว่า พี่พาเธอลับไปส่งบ้านเลยก็แล้วกัน ตอนนี้อยู่แม่กับพี่ชายเธอกำลังเป็นห่วงมากนะ"

ฉันมองอย่างงงๆ รีบสะบัดข้อมือตัวเองออกแล้วผลักเขาไปให้ไกล

"ถือดียังไงมาจับข้อมือฉันเนี่ย >O< ไอ้โจรห่าร้อย"

"โจรห่าร้อยอะไรนะ! หน้าแบบพี่เหมือนโจรมากนักรึเปล่า"

ก็ห่างไกลพอตัวอยู่นะ -O- แต่การกระทำแบบนี้มันเข้าข่ายโจรผู้ร้ายชัดๆ จะให้ฉันเดินตามต้อยๆ เพียงเพราะเขาหล่อ (มาก) ได้ยังไงกัน!

"นายไม่ใช่คนดีแน่ๆ เพราะคนดีๆ จะไม่มีทางเป็นศัตรูกับพี่อาคเนย์"

"งั้นทุกคนคงเลวหมด เพราะตอนนี้ทุกคนรอบกายหมอนั่นหรือแม้แต่เธอก็เป็นศัตรูกับมัน"

"แล้วทำไมฉันต้องเป็นศัตรูกับพี่อาคเนย์ด้วย เหตุผลสิ่งเงา"

"เพราะมันจับเธอมาเพื่อแก้แค้นนี่สิ"

"..."

"หูตาสว่างบ้างแล้วใช่ไหม... อ้าก!!"

ฉันตะลึงมากเข้ากลางกลองดวงใจคนหน้าหล่ออย่างเต็มรัก พอเซดีล้มลงไปกองกับพื้นฉันก็ใช้เท้ากระแทบๆ ตรงท้องเขาทันที

"กล้าดียังไงมาว่าพี่ชายฉัน >O< แก้แค้นบ้างออกดอกอะไรกันไว้สวรรค์!...เฮ้ย!! -O- จับขาฉันทำไม ปล่อย!" คนหน้าหล่อจับขาฉันแล้วกอดไว้แน่นแม้ว่าเจ้าตัวจะจุกทั้งที่ท้องและกลองดวงใจก็ตาม

"พี่คิดถึงเธอ...นะ"

ตึกๆ ตึกๆ

หัวใจที่เต้นของมันอยู่ดีๆ ก็ผิดจังหวะขึ้นเสียเฉยๆ อย่างไม่ทราบสาเหตุ พอยกมือกุมหัวใจตัวเองก็ยิ่งเต้นชัดขึ้น ใบหน้าฉันร้อนผ่าวเหมือนจะดีใจกับคำพูดนั้นอย่างประหลาด แม้ว่าช่วงวินาทีนี้ฉันจะผะไปนิดหนึ่ง แต่ก็รีบเรียกสติกลับมาได้ด้วยการส่ายหัว (><)(><)

"คิดถึงบ้างอะไรกัน ปล่อยขาฉันเดี๋ยวนี้เนี่ย!"

"เธอไม่คิดถึงพี่บ้างหรือไง...ไม่อยากรูกับพี่แล้วหรือ"

"-O- จูบอะไรนะ!"

"เรายังคั่งค้างอยู่เลย"

"คั่งค้างด้วยอะไรนะ! พุดบ้างอะไรเนี่ย ปล่อย!"

"อ้าก!"

ฉันยกเท้าอีกข้างขึ้นมากะที่บที่กลางอกเขาจนเจ้าตัวจุกมากและยอมปล่อยขาฉันแต่โดยดี ฉันเก็บข้าวของที่หล่นกระจายเต็มพื้นแล้วรีบวิ่งออกไปจากบริเวณนี้ด้วยกลัวชีวิตจะหาไม่

ทำไมกันนะทำไม...ทำไมฉันถึงใจเต้นเร็วขนาดนี้

อาจจะเพราะว่าฉันวิ่งจนเหนื่อยก็เป็นได้ แต่แยกได้ชัดแน่ว่าอาการเหนื่อยกับความรู้สึกแปลกๆ นี้ไม่เหมือนกัน

ฉัน...อยากจจะจูบ 'เขา'

ฉันเป็นอะไรไปเนี่ย!! >O<

พอลับมาถึงบ้านฉันก็ต้องมองซ้ายทีขวาที (--)(--) อย่างระแวงจัดว่านายเซตีอะไรนั้นจะตามมาหรือเปล่า เหงื่ออกพึ่พามากมาย ทะลักทลายออกมาราวกับว่าฉันวิ่งฝ่าสายฝนมาเสียอย่างนั้น เฮ้อ! -O- แปลว่าไอ้ที่รู้สึกได้ว่ามีคนตามมาตลอดสองอาทิตย์ที่ผ่านมา ฉันไม่ได้คิดไปเอง...

ความจริงก็คือฉันเคยพบผู้ชายคนนั้นมาก่อนที่หน้าประตูโรงเรียนของพี่ออคเนย์ (ซึ่งตอนนี้เขาไม่ได้ไปแล้ว) ฉันไม่รู้ว่าตัวเองไปปรากฏตัวอยู่ที่นั่นได้อย่างไร รู้แต่เพียงว่าพอตื่นขึ้นมาฉันก็เห็นนายเซตีอะไรนั้นเอาปืนชี้ไปทางพี่ออคเนย์อย่างเอาเรื่อง ตั้งแต่ครั้งนั้นฉันก็จดจำใบหน้าเขาได้ดี เพราะตอนที่เขามองมาเหมือนกับมีอะไรอยู่ในดวงตามากมายที่ต้องการจะสื่อถึงฉัน...อย่างวันนี้ก็เหมือนกัน...ไม่เพียงแค่อายุ แต่คำพูดเขาก็ทำให้ใจฉันสั่นคลอนได้อย่างที่รู้สึกวันนั้นเลย

ฉันควรจะถามพี่ออคเนย์ไหมนะเกี่ยวกับเรื่องนี้ ควรจะถามไหมว่าผู้ชายที่ชื่อเซตีเป็นใครถึงได้โกรธแค้นพี่ออคเนย์นัก แต่ทั้งๆ ที่โกรธแค้นพี่ชายกลับใช้สายตามองน้องสาวอย่างฉันแบบนั้น...มันมีความหมายอะไรกันแน่

"กลับมาแล้วคะ...พี่..."

พี่ออคเนย์ที่นอนหลับอยู่บนโซฟาทำให้ฉันชะงักเพราะกลัวจะปลุก

ให้เขาตื่น หนังสือมากมายกองเต็มตัวไปหมดไม่เว้นแม้แต่บนใบหน้า = = =

"ทำไมอ่านหนังสืออยู่ดีๆ แล้วให้หนังสือมันอ่านพี่ได้ละเนี่ย -_-"

ฉันหยิบหนังสือเล่มนั้นออกจากใบหน้าคนรูปหล่ออีกคนที่สนิทกับฉันมากที่สุดในชีวิตอย่างแผ่วเบา เขาไม่เคยรู้หรือว่าฉันแอบชื่นชมใบหน้าเขามากแค่ไหน ไม่ว่าจะป็นตอนตื่นหรือตอนนอน แต่ตอนตื่นฉันไม่กล้าแสดงออกเท่าไรว่าชอบจ้องหน้าเขา จะมีโอกาสจริงๆ ก็ตอนที่เขากำลังเหม่อลอยหรือไม่ก็ตอนที่เขลหลับแบบนี้

อันที่จริงเขาไม่ใช่พี่ชายแท้ๆ ของฉันหรอก...

จากการบอกเล่า ฉันเป็นน้องสาวที่โตมาพร้อมกับเขาในบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า เรามีกันอยู่แค่สองคนพี่น้อง พี่อคเนย์มักจะเล่าเรื่องในเรื่องราวนี้ที่เราเคยทำด้วยกันให้ฉันฟังอย่างต้องการเตือนความทรงจำที่หายไป แต่ฉันก็ไม่สงสัยอะไรอยู่แล้ว เพราะเขาคือคนที่ดีกับฉันมากที่สุดในชีวิตตอนนี้ และ 'รัก' มากที่สุดด้วย

ไม่ว่าความรักจะเป็นในรูปแบบไหน และเขาให้ฉันในรูปแบบไหน ขอแค่เพียงเป็นคำว่า 'รัก' ฉันยอมรับได้หมด...

ใช่...ฉันรักเขา

รักมากอย่างกับถูกสั่งว่าให้รักแต่เขาเพียงคนเดียวเท่านั้น น่าแปลก... ทั้งๆ ที่เราโตมาด้วยกัน แต่เพราะว่าจำอะไรไม่ได้เลย ฉันจึงรู้สึกกับเขามากกว่าที่ควรจะรู้สึกตามสมควร และสิ่งนี้...เป็นสิ่งที่ฉันบอกเขาไม่ได้เลย 'มีคนอยากจูบฉันแหละพี่'

ฉันอยากจะบอกเขา แต่ก็ได้แค่คิด...อยากรู้ว่าถ้าบอกแล้วเขาจะหวงเหมือนที่พี่ชายทำ หรือ 'หึง' อย่างที่พี่ชายทำ

ไม่กล้าคาดหวัง...กลัวจะเสียใจ

"จิ้น"

"..."

"จิ้นนี่"

"คะ? 〇_〇"

"จ้องหน้าพี่ทำไมกัน ฮ้าว TOT หาวที่ไรน้ำตาไหลพรากทุกทีเลย"

พี่ออคเนย์ลุกขึ้นมาพรวดพราดจนจุมูกเราทั้งคู่ชนกันอย่างไม่ได้ตั้งใจ

"พี่ลุกขึ้นมาแบบนี้ฉันตกใจนะ -O-"

"ขวัญอ่อนจริงเชียว ๗๐๗" พี่ออคเนย์ใช้มือยี้ผมฉันเบาๆ จนหัวฟูฟอง
"ว่าแต่ทำไมเหงื่อเต็มตัวไปหมดเลย"

"ฉันวิ่งหนีคนมา"

"วิ่งหนี? ใครกัน"

"ก็..." ฉันนั่งคิดหน่อยพอนึกไปถึงใบหน้าคนคนนั้น "ผู้ชายที่ทำให้
ฉันเสียหน้าน่ะสิ =__="

"เสียหน้ายังไงกัน"

"ฉันไปแคะขี้ฟันต่อหน้าเขาอะ TOT"

"น่าเกลียดชะมัด =__="

"แม้แต่พี่ก็รู้สึกอย่างนั้นแหละออคเนย์จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนดิเนี่ย TT_TT"

"โอ้ๆๆ" พี่ออคเนย์ที่ประจันหน้าอยู่ตึงฉันเข้าไปกอดอย่างง่ายดาย
พร้อมทั้งลูบหลัง "จินนี่แคะขี้ฟันก็สวยจ๊ะ เราน่ารักจะตายไป ๗๐๗"

"มีแต่พี่แหละบอกฉันน่ารัก -O-"

"ก็น่ารักจริงๆ นี่"

ฉันกอดตอบแล้วอิงหัวชบกับไหล่คนตรงหน้าอย่างเสนาหา

'รักฉันเลยสิ' คำพูดนี้ได้แต่คิดเท่านั้น ทำไมเหมือนมีอะไรบางอย่าง
ที่ปิดกั้นไม่ให้ฉันถามออกไปแบบนี้ละ

"ว่าแต่ทำไมฝึกในตะกร้ามันและอย่างนั้นล่ะ =__="

"ก็เพราะว่าฉันวิ่งหนีมาด้วยความอายนะสิ!" ฉันผละอย่างโมโหแล้ว
กำหมัดตอยมือตัวเองด้วยความเคียดแค้น "ไม่เพียงเท่านั้นนะ ผู้ชายคนนั้น
ยังวิ่งไล่ตามแล้วก็บอกว่าให้ฉันไปกับเขา >O<"

"โรคจิตแน่ๆ"

"คนปกติเขาไม่ทำแบบนี้หรอกพี่..." ฉันใส่อารมณ์อย่างต้องการให้
พี่ออคเนย์เอาใจสุดชีวิต "คนที่เราพูดถึงอยู่คือไอ้หน้าหล่อที่เราเคยเจอที่
หน้าโรงเรียนพี่เงิ จำได้หรือเปล่า"

"หน้าหล่อ...ใครกัน"

"ที่เรียกตัวเองว่าเซตินะ หมอนั่นมันโรคจิต แอบตามฉันมาได้สองอาทิตย์แล้ว ตอนแรกนึกว่าคิดไปเอง ที่แท้ก็เป็นหมอนั่นจริงๆ ด้วย"

พี่อาคนเญ่เย็บไปนิดหนึ่งก่อนจะฉีกยิ้มให้ฉันอย่างร่าเริง

"เขาไม่ตามสิแปลก"

"ทำไมถึงแปลกล่ะคะ"

"ก็เขา...พยายามจะเอาเธอไปจากพี่นะสิ"

2

ก็เขา...พยายามจะเอาเธอไปจากพี่...

(--)(--) มองซ้ายมองขวาด้วยความระแวง

ก็เขา...พยายามจะเอาเธอไปจากพี่...

(--)(--) ยังคงมองซ้ายมองขวาต่อไป...ด้วยความระแวงเช่นเดิม

"เป็นอะไรของเธอ =="

เสียงผู้ชายที่ยืนหันข้างอยู่ใกล้ๆ ฉันที่อ่านหนังสืออยู่ในร้านอย่างไม่ใส่ใจดังขึ้น ท่าทางว่าคงจะทำให้เขารำคาญสินะ T_T

"ขอโทษค่ะที่ทำให้รำคาญ"

"ถ้าไม่ยากให้รำคาญก็เย็นเฉยๆ สิ"

"ค่ะ...ค่ะ"

"แล้วเธอรอ่านอะไรอยู่" คนแปลกหน้าชะโงกมาดูแล้วแย่งหนังสือในมือฉันไปดูอย่างถือวิสาสะ "O_O ตัวแค่นี้อ่านเรื่องซีเรียสเชียว เธอเป็นเด็กแบบไหนกันนะ"

ฉันจะอ่านหนังสือแนวไหนแล้วมีสิทธิ์อะไรมาวิจารณ์ฉันกันยะ! --- ฉันซึกเริ่มไม่สบายอารมณ์ แย่งหนังสือกลับมาจากคนตัวสูงที่ยังเห็นหน้าไม่ค่อยชัดแล้วขีดใส่

"เป็นเด็กมีสาระ ไม่อ่านแต่หนังสือเกมอย่างพี่หรอก" คิดว่าน่าจะเป็นพี่นะ วัดอายุเอาจากความสูง (เกี่ยว?) "แล้วก็ไม่ต้องมาสนใจฉันด้วย"

จะอ่านอะไรมันก็เรื่องของฉัน"

"ปากร้ายจริงๆ" แล้วเขาก็หันมาเผชิญหน้ากันตรงๆ พร้อมทั้งกอดอกจ้องฉันอย่างเอาเรื่อง เป็นวินาทีที่อันตรายมาก -O- เพราะอาจจะทำให้ฉันเข้าอ้อนและลมใต้ =O= หล่อจ้ง แต่เหมือนเคยเห็นหน้าที่ไหนมาก่อนหน้าว่า "หนังสือที่เกี่ยวกับการระลึกชาตินี้มันทำให้เธอคิดอะไรได้บ้างนอกจากความเพลิดเพลิน O_o"

"มันเป็นศาสตร์ที่น่าสนใจจะตายไป ไม่ใช่แค่ความเพลิดเพลินอย่างเดียว พี่คิดดูสิ บางคนเกิดมาใหม่แต่ยังมีความทรงจำที่ค้างค้ำมาจากชาติที่แล้ว มันไม่น่าสนใจหรือ"

"แล้วถ้าเธอจำได้ว่าเมื่อชาติที่แล้วเกิดเป็นผู้ชายและรู้ว่าเมียตัวเองตอนนี้มีอายุแปดสิบปีและป่วยเป็นอัมพาต เธอจะกลับไปเลี้ยงดูลูกเมียทั้งๆที่เธอเป็นผู้หญิงหรือเปล่าล่ะ"

ตรรกะมีเหตุผลนัก =()=

"เราไม่จำเป็นจะต้องรับผิดชอบอะไรก็ได้ ก็แค่จำได้เท่านั้นเอง"

"งั้นก็เหมือนกับคนที่ความจำเสื่อม พอจำอะไรไม่ได้ก็ทิ้งความทรงจำเก่าๆ ไปเริ่มต้นกับความทรงจำใหม่ๆ อดีตที่เคยมีความหมายไม่ต้องสนใจแล้วสิ"

"มันไม่เหมือนกันนี่ เรายังอยู่ในชีวิตเดิม เพียงแต่จำไม่ได้เท่านั้น"

"แล้วถ้ายังจำไม่ได้ต่อไปเรื่อยๆ ละ ก็แปลว่าไม่ต้องรับผิดชอบ?"

"ฉันไม่รู้ แต่ถ้าฉันจำอดีตอะไรไม่ได้เลย...ก็คงไม่ต้องรับผิดชอบอะไรมั้ง =O="

"แล้วถ้าเธอจำได้ล่ะ"

"ก็ควรต้องรับผิดชอบแหละ"

"อ้าว แล้วมันต่างจากระลึกชาติตรงไหน ถ้าเธอจำเรื่องเมื่อชาติที่แล้วได้ เธอก็ต้องรับผิดชอบสิ"

"ก็จริงเนอะ"

"ถึงแม้ว่าเธอจะจำอะไรไม่ได้ แต่เธอก็ควรจะรับผิดชอบต่ออดีตที่ผ่านมาของตัวเอง ไม่ใช่ทำใ้กว่าจำอะไรไม่ได้ รู้เอาไว้เสียด้วย" คนที่เสียงกับ

ฉันจ้องหน้าแล้วยกคิ้ว "แล้วนี่เลิกแกล้งทำเป็นจำไม่ได้ได้หรือยังไอ้ตัวแสบ
ทำมาอำว่าจำไม่ได้แบบนี้ได้อ่างนี้...มุกเรียกร้องความสนใจของเธอ
นี่มันใช่ไม่ได้ผลกับฉันหรอก ยัยจินนี่ O_o"

"เรารู้จักกันด้วยเหรอ"

"รู้จักสิ คุยกันมาตั้งยาวนานนี่! >O<"

เสียงตะโกนอย่างตื่นเต้นตกใจทำให้ทุกคนหันมามองเราทั้งสองคน

"พี่อย่าเสียงดังได้ไหม ฉันอายคน...แล้วอีกอย่างนะ ฉันจำพี่ไม่ได้!
เท่าที่รู้เราเพิ่งเจอกันครั้งแรกก็ที่นี่แหละ อย่มาทำเป็นรู้จักมักจี่กับฉันแม้
ว่าพี่จะหน้าตาดีมากก็ตาม...แต่แอบน้อยกว่าพี่อาคเนย์นิดเดียว"

"ไม่มันดนะ ฉันหล่อกว่ามันเยอะเลย!! -_-^A^A"

"พี่อย่าเสียงดังได้ไหม =_="

"ก็เธอทำเป็นจำฉันไม่ได้ทำไม ฉันคือรักแรกของเธอไง ที่เธอชอบ
เรียกพี่มาร์ๆ จริงๆ ใจเต้นใช่ไหมล่ะที่เจอฉันนะ ยอมสารภาพมาเถอะ *O*"

"ประสาทใหญ่แล้ว"

"อย่าบอกนะว่าเธอจำไม่ได้จริงๆ นะ O_o" คนหน้าตาดียังคงยึดเยียด
ข้อหาให้ฉันจำเขาได้อยู่ดี "แต่เธอเรียกฉันว่าพี่เหมือนสมัยก่อนหน้านี้เลย"

"แล้วจะให้เรียกว่าลุงหรือไง ก็พี่ดูหน้าแก่กว่าฉันจริงๆ นี่...เฮ้อะ อย่า
บอกนะว่ามันเป็นมุกจีบหญิงแบบใหม่นะ"

"เธอจำฉันไม่ได้จริงๆ เหรอเนี่ย O_o อะไรกัน...นี่ว่าไอ้ความจำ
เสื่อมอะไรอย่างนี้จะมึแต่ในนิยายเสียอีก"

"ถึงจะบอกว่านายเป็นรักแรก แต่ยัยนี้ก็ไม่มีทางจำได้หรอก"

เสียงคนแปลกหน้าที่คุ้นเคยจากเมื่อวานไหลออกมาจากอีกมุมหนึ่ง
ของร้านหนังสือแล้วยื่นประกบกับคนซีวไวววาย กลายเป็นว่าฉันเป็นได้
ในแซนดิวิช (-_-) (-_-) นี่มันอะไรกัน ทำไมมีคนหล่อกถึงสองคนยื่น
ประกบเด็กหน้าลิงอย่างฉันได้ด้วย

"นี่มัน...นายคนเมื่อวานนี่นา"

"ก็บอกแล้วไงให้เรียกว่าเซติ แต่ปกติเธอเรียกพี่ว่า 'พี่' นะ" เซติ

"ใช่ เธอก็เรียกฉันว่า 'พี่มาร์' ให้ตายสิ เธอจำฉันไม่ได้จริงๆ เหรอ"

